E Bindstouw.

Fortællinger og Digte i jydske Mundarter

af St. St. Blicher.

De war e Awten fa bette Jywlawten — nej hold! A lywwer — de wa sgi den Awten far ve indda, dæ wa Binnstoww te e Skwolmæjsters, ham Kræn Koustrup, — J kinne ham wal? Dæ wa nok, dæ kinnt ham, for om e Vinter wa han Skwolmæjster, men om e Sommer wa han Muhrmæjster; aa han wa lih døgte te beggi Diel. Aa han ku mier end de, faa han ku stel Blued, aa vis igen, aa vænn e Vind, aa løhs øwwer baallen Fingger, aa møj mier. Men te aa maahn wa hai ett saa fulkommele som e Præjst; for han had ett gon i den suet Skuel. Saa wa vi da samled aa hiele e Bøj — ja ja! Lysgor Bøj er ett saa faahle stuer: der er ikkun sejs Gohr aa nowwe Huhs; men saa wa di der aasse aa Kapballe, aa Tejstrup, aa A trowwer dje Kaahl i Knækkebaarre war asse drøwwen dæte. Men de ka no væh de samm. No Falil! Saa had vi da ænnele molt aa, aa had aal sammel faat wo Gaanænner øwwer e Kroeg i e Lowt øwwer e Skyww, aa had aasse begyndt aa læ di fem Pinn lest ve. Saa sæjer e Skwolmæjster: „Æ der ingen aa Jer, dæ vil synng Nød,ælle faatæll Nød, saa lidd eb saa gjæwt mæ de hæhr Værterie." Saa tow hun Ueret — hin Kjen Pæjster fræ Pahvse — for hun er aalti saa frammtaahlen — „A ku gjahn synng Jer en bette Vihs, om J ejjes gab hver en?" — „Da ve vi aasse de!" suet A: „Klø Do kun te!" — Saa saang hun aasse en Vihs. A haad aalle hver en fahr; men A ka aalywwel gaat howw en; aa den git da ænnele søen:

Staeren sedder o Gowlen
Aa synger, som han ka bæjst.
Nejenfor goer han Ejlæ
Aa støtter hans Hosbonds Hæjst.
Baanked han fast Tyrhælen,
Smed Køllen dærowwenapo,
Vænet han sæ om a Staeren;
„A saang, hwis A wa som Do."
„Ja hudden æ A!" saa Staeren,
„A æ kon en fatte Fowl,
„A haaer ikke Annet end Fjaeren."

„To Do haar Dæ not en Kærrest
„Aa J haa Je behgi en Reh;
„A haar wal de Jenn, men ikke de Ant,
„A haar ikkun lille Gleh'.
„Karen hun sørre sæ knap tedøh,
„Aa A komme aa bagætter —"
„Aah! gi hin hin Fæjstpæng!" saa Staeren,
„Saa komme di Gammel jow wal
„Aa renne Dæ sjæl epo Daeren."

Dæ gik en Maahned, aa dæh gik tow,
Aa dæh gik trej Gaang trej:
Saa hint di Jormueren te Karen;
Hun wa kommen stit afstej.
De wuet ett saa lænng, saa fek hun
En gromme villele Dreng.
Mueren smækted saa Daeren,
Aa sat sæ paa hinne Seng:
„Hwem æ saa Faaeren? Do Karen!"

„A kinner ett Anner en Ejler —"
Hin Tore po Kinneren trill —
„A ku wal tinnk et," saa Mueren,
„Men Do haa lawwed eb ill:
„Haad Do indda fallen saa Sohren,
„Kahænsæ de ku bløwwen gaat:
„Do baade ham sjæl aa saa Goeren
„I Minn aa i Vnn da had faat;
„Men Ejler, aaller i Wahren
„Den Stohder mi Dætter sta fo —
„De mo Do lihd epo, Karen!"

Karen hun snowwed sæ hal omkring,
Aa sat hinne Vann immod Stokken.
Uhlen tuded i Kjerketuen,
Po Raahnen gohled han Kokken.
Hunnen tuded mod Kjerkepuet,
Aa Katten mjawwed i Aahnen.
Først saa døh hun, den unge Muer,
Aa rag bagæter kom Baaenen.
„No blywwer han nok ikæ Daeren!" —
Saah den saameddele Kwinn —
„Hwo mød haa Do saat wal aa Karen?"

Vinteren sidd, aa Fororet kam,
Aa Staeren po Gowlen han saang:
„Goer hær inno din usselig Pjalt!
Kan itti Dæ Tiden blyw laang?"
„Mød længer den skal ikke heller blywwe!"
Saah Ejler; han gik te et Træ.
Han ban hans Husbond aal i en Løk —
„No skal Agraa kom hæfræ!"
Saa saah han Faawal te Wahren,
Aa putted hans Howwed derin —
„Gu naah mæ No kommer A, Karen!"

„De war ejsen en sølle jen!" saah han Jeppe. — „En wa saa bedrøwwele", saah An Cathrin. — „En wa sao grusfele," saah Kjen Muotes. „Syng wos jen dæ goer let mier saansøwwele! Kjen Pæjster!" — „Læ no Enaahn synng!" swuert hun, „sin J ett æ saansøwwed mæ den hæhr." — „Jto!" saah Wolle Hannsen, „A ær ett grum te aa synng; men A ku faatæll Jer en bette Histaarri, dær æ haatte lissom e Vihs, undtawwen de, te en for en bæjt Æhn." — „Jto! læ wos saa fo en!" saah e Skwolmæjster; „men gør en ett saa laang!" — „A ska ett gør en længer end en ær" suort han. Aa saa snøed han hans Nies, aa tow ve.

Vi kinne jow aalsammel de hæ bette kon Bøj, di kalle „Skræe". No ejer de dem sjælh; men i æller Daww hor di unne Kjasholm. Den æ da ænnele splet ab, som saa manne anner; men fahr haar eb wot en stammele gue Goer. J di Tier — A veed no ett saa nøww, nær eb war, — bowed dær et Stød tow Brøer po e Goer. Den ællst a dem wa da e Mand, aa den ungest ejede slet ett nød, hwerken aa e Goer eller aa e Gwos. Men Pænng haad han ejsen nok aa, manne Kihster full, saawalsom den Aahn.

Noddeda, i de samm Golaw bowed der en Fraaww po Annsbjerre. Hun war ung bløwwen Enki, at righ wa hun, aa knøw wa hun. De ku jow da ette slaa fejl, te dæ wa baade Jen aa Enaahn, dæ bejled te hin. Si kuns no! Ham, den ællst Broer o Kjasholm, han bejled aasse; men de vil ett blyw te nød. E Fraaww haad sit sæ Enaahn ued; men hwem han war, elle hwot han wa fræ, de mo A ett sejj, for A veed eb ett. Den ungest aa di hæ Kjasholms Brøer haad aasse sit sæ Jen ued; men de wa sgi en Buenpihg i Skræe. Jahja! han vil jow ett hat hin te Kuen; men ejjesen søen — J weed wal. De passed hun ett om. Han ga Gaat for, aa han bøj hin Pænng, aa han lowwed hin baade Guld aa grønn Skoww; men lih vidt kam han mæ hin. Hun passed hinne Rok aa hinne Binnhues, aa hehded hinne gammel Foræller. Imelstaahn wa hun saarren, aa hinne Muer saa te hin ivessemda: „Hwa skaae Do? bette Anne!" Hun suet ett nød Annet po eb end: „To de veed A ett — Jen ka ett aaltid dæ lih glaae."

Mens de hæhr no stod søen po, saa kam den ællst Broer ætter, hwem de war, e Fraaww haalt aa. Aa saa suer han en høw Jed: te han stul undlywww ham, ihwor han saa traf po ham. Men hør ikkun saa! Hwem aa Jer, dær æ kommen ab e Vej mel Ungstrup aa Tuening, haa wal aasse sit søen mødtvejs ve en Pasf en laang slaad Høw — lisfom en Dosf — i en Fihrkant mæ stuere Stien rundenom aa nowwn Brøllinger aa Tejlstien. Si dæhr haar i gammel Daww staan en Kjert, dæ hed Luhn Kjert. Aa di Annsbjerre Folk, aa di Kjasholms Folk, di wa lih gue om den samm Kjert, aa haad jet Stuelstaah, elle Poppeltuer, som di kaller eb, i en. Si no bøj eb sæ hwerken wahr elle bæjer, end te e Fraaww mæ hinne Kærrest mødtes en Søndæ mæ den ællst aa vi di hæ Kjasholms Brøer i e Stuel. E Kjasholmsmand gør ett laang Snak, men drow hans Kohr, aa jaw igennem den Aahn. E Fraaww hinne Kjærrest han fil døe øwerenn; men han kam sjæl løttele og wal ned aa e Kjert. Men hwot han saa sihn timmedes, de vedd A ett nød aa. Men de bløw befolh, te e Kjert stu rywwes nier, saa den hæ grusselig Gjanning; aa sihn haar e Folk, dæ hor te Luhn Sown, goen et Tuening Kjert. — De waa no de; men J stul ha aa vehd, hudden de gik mæ hinn e Skræpihg. Si kons no: Ham den ungest Broer, han tjøwt Annsbjerre — for e Fraaww døh knap ætter te hinne Kærrest waa muered. Men e Goer hed ett Annsbjerre indda; den haad et ant Navn, ingen Noløwend ka howw. De Nawn, en haae no, fek en ætte de de hæ kon Tøes i Skræe — faa hun hed Ann; aa da e Herremand ett ku faa loth hin ve nowwn Meddel, saa taw han hin te Kuen i Tugt aa Ehr, aa kled hin op i Silki aa Damask — de wa no aant end en røe Binntrøjj aa et Par Stunthuefer. Di løwwed glæddele tesammens i manne Herrens Oer. De sihst A besøgt dem, ga di mæ en Kaarre ful aa Brænvien, aa et Glas ful aa Brøe, aa en Skjelling i mi Paang. No æ den Histaarri ett længer.

„Den war ett saa mød tovvele," saah e Skwolmæjster. „Men no stu vi wal haa en Vihs. Syng fram, Visti! Do ka jow saamanne, som dær æ Finger aa Tær po wos Aalsammel. Men de stu væ søen en plasiele jen." Visti gae hans Naaggel et Snow, læhted sæ fræ e Stuel, trak op i hans Bowser, sat sæ igjen, spøtted hans Skroe ued, aa tow ve gilik:

Dwi i han wa sæ saa løste en Swenh,
Stul han et Øren, saa stak han irenh
Hisop aa hæhnier.
Gik han mæ Hjølli aa gik han mæ Plow,
Aaller haad han Row,
Undtawwen nær han sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Skjøn Else hun æ sæ en Frøken saa fiin,
Hu gor i Silke aa Moer aa Hermelien
Hisop aa hæhnier.
Se hun ham Dwli i Mark eller Skow,
Aalle haad hun Row,
Undtawwen nær hun sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Dæ wa Daans po Goeren, aa Dwli han saang,
Saa mæ den aa saa mæ den saa lettele han sprang
Hisop aa hæhnier.
Skjøn Else stod aa soe po, huddan han ku sæ snow:
Saa fik hun ingen Row,
Undtawwen nær hun sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Skøn Else vil faaløst sæ udi den grønne Luhn,
Hin Tanker di wanked aalt i den samme Stuhn
Hisop aa hæhnier.
Da mødt hun ung Ejler aal udi den Skow,
Aa saa fik hun Row,
Di udi Græsset sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Aa da saa hin Foræller no wa døh ud aaw Vill —
Den jenn gik te Himmerig, den aahn gik te Hæll —
Hisop aa hæhnier.
De Egtemand og Haasbon ung Ejler hun tow ;
Saa fik de Bæhzi Row
Aa ve hweranne sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Den Vihs grinned di aa hwæhjen, aa e Skwolmæjster staaltred sæ aa gnej hans Arm, aa saah: „De haa da wor en stammele kaalhøhgen Knæjt, den samm Ejler."

De kan hejer ett nøth aa ve saa mød rædh a sæ," saah Kjen Bæjster, „nær En sta te aa ilaww mæ søen Nød." — „De no Do wal sejj" saah Pe Baahstrup, han læhted sæ fræ e Bænt, aa sath sæ igen — „Haad mi Aalfaaers Aalfaaer wo rædh a sæ, saa had A knap sat hæhr." — „De war ibann," royt Pe Pahvse, „hwa veed Do om di Aalfaaers Aalfaer?" — „De skal A sæjj Dæ," suert Pe Baahstrup. „Den Goer hær øhsten for, som vi Bynner inno kalle Baahstrup, men di Stuer kalle Marswynsluhn, den er i gammel Tier bøgged op aa fihr Bynnegohr. Di hor te Annsbjerre, aa e Mand dæhr hed Jørren Maahswyen. Han røw di Baahstrupgohr nier, aa tyl di tow aa e Bebowwere i no Huhs i Vium, aa den treddi smed han te Søsle — faa degaang ku di jow tummel wos lissom di sjæl behaahged. — Den Fjahr, de war akkeraaet mi Aalfaaers Aalfaaer, han fil ett Nød faa de føhst, men han vinted jow. Saa degaang te e Herrmand haad faat de nøj Stowhuus i Baahstrup rejst op, kallt han eb ætte sæ sjæl mæ de hæ Swynnawn, aa gjor ett Gill faa hans Slægt aa Venner. Som di no wa samled, Herrer aa Frowwer i e Øwwestoww, saa gor mi Aallfaaers Aallfaaer ind te dem aa taar hans Luh aa, aa sæjjer: „Godaw! aall J gue Venner aa Frænner!" — „Er den Bunde gal?" rowt somm a dem, aa vil hat ham tyl ud. Men Maahswyen saah, te han mot gjahn blywww let, faa de wa Jen, dæ had hans Frispraak ve ham. „Men hudden ka Do wowww aa tittelier wos søen?" saah han. „Aahjou", suert mi Aallfaaers Aallfaaer, „A veed ett ræther, end te vi hør aallsammel te jen Slægt. Gue Haasbon hedde jow Maahswyen, den Mand dæhr hedde jow Griis, han dæh hedde Gaalt, aa han dæ æ jow en Wonni, og mi Faaer haa di aall Daww kal Pe Sow — saa maa A da aa vær aa e Swynslægt."

Aahja! de grinn di aa. Men Jørren Maahswyen tow teuers, aa saah: „Sin Do ær aa wo Familli, komme Do te aa hae en knøw Swynstejh aa bow i; aa saa kommer A aasse te aa gi Dæ nød aa rued i." — Aa den Stejh, han mint, de wa Baahstruphues, som han bøgged te ham, hwo han ruebed aa snahged got nok, aa hans Bønh ætte ham. E Herremands Slægt ær uddøe faa manne Tier sihn, aa saaen ær aasse aall di anner baadde Wonnier aa Grihs. Men e Sow i Baahstruphues haar indda jen løwwen Griis, som J no ka sie".

Jøsses! hwo strannied di aa de hæer Histaarri — undtawn Kjen Pæjster. Hun wa saa møsk. A trowr knap, En ku ha slawn et Smiel aa hin mæ en Wowwkjæp. „Do ær aalti saa fos", saah Mowns te hin, „Hwa skaae Do?" — „A skaae slet et Ant", saah hun, „end no vil A te aa kwehd Jer en aahn Vihs. Begynner en let ræele, saa foer en Faabæjring faa de i e Æhn. Aa hwa dæ sto strøwwen i en, de æ sann, faa de stidh i den Bøj, hwor A æ fødh, aa de æ hejer ett længer sihn, end te mi Bæjstemuer ku grangivvele haaww eb." Dæhmæ stinned Kjesten hinne Røg aa saang:

Po trej Bien humper e Hælhæjst afstej,
Faa de te han haaer ikke stier;
Men hwem dæ ska møhd ham epo si Vej,
Humper snaaer i e Kjerrgor nier.

Aa Mowns han wa sæ saa løste en Swend,
Hwor han hor Fiolen, han dannst dær,
Han haad sæ no aasse en fuldtrow Ven,
Aa de wa hin Mett Mari Hansteæ.

Aa da han kam haatte te Hanses Puet,
Da høhr han en Hæjst, dæ kam lumpend;
De føhst kirt han sæ ikke ætter eb stuet;
Hwa! Hwem æ de, komme hæ dumpend?"

Men dæh spraang Gnister fræ Hæjstens Bien,
Desligest fræ Ywnen aa Niesen.
Aa komm unne Tag da han war ikke sien —
Hej! hudden si Do ud, Mowns Piesen?"

— „Hudan A sir ud, de ka dæh Jer de samm
„De æ kaalt, aa kahænsæ A fryser —
„Wil ejjes J sie lidt aa høhr, saa go framm
„Hudan han den Trejbjened nyser."

„Spel op frist! aa læ wos fo Wost aa Brø!*)
„A stul ha let Wahrm no i Kroppen.
„Jawten A daanser, imuen kan A døe."
De gik mæ en Swingen aa Hoppen.

Han tow Mett Mari ve hin wenster Haaen,
Aa tramped aa hujed aa nikked.
Hun bløw ret saa angest, de sølle Baaen,
Aalt som hun no knikked aa vrikked.

A trowr, hun bløw kaalh, mens Mowns han bløw hied,
E Swed trilled ham unner Ywn da —
„A mo let herued ætte de bette Bied,
Herinn kan it længer A blywww da."

Aa som han kam ued no saa warm aa saa wuod
Aa fuolt i e Blæst sæ et Stød da,
Dæh filh han, ku hwerken rohr Haaen elle Fued.
Di Anne bar ind ham som dø da.

Saa kjor di ham hjem da, aa lo ham paa Stroe,
Aa lo di saa Sneferen komm da.
Han tow no hans Moel fræ hans Top te hans Toe:
„Do skal so en Kihst, dæ ka romm Dæ."

Aa han kam igjen o den ottende Daw
Mæ Kihsten, hon sku puttes i da.
Men Stjægget de vil han jow føst gi et Straw,
Mens Konneren towwed ham — si da!

Hans Kjærrest stod ve ham, aa kjømmed hans Hoer
Aa kyst ham po Paunen aa Ywnen.
Den Stjægstraver ind ham i Hahgen skoer —
Da wowned Kræbaaten aaw Sowwen.

Han rehst sæ, aa soe sæ i Stowwen omkring,
Aa soe po sæ sjæl aa di anner:
„Hwa skaaer A, mens hæhr J haar en mæ slaan Ring?
„Aa hwis æ den Kihst?" — „Din nohannæ".

Mari aa et Skrigh, hun wa næwe aa daahn —
Hun bløw jow saa faahle forskrækket. —
Hun swed sæ po Knæe, aa tow sat po hans Haaen,
Aa talede Den, ham had vakked.

Aa da sit di Konner no Aant aa bestell
End smuth de hær Ungsaael te Grawwen —
Di smukked den Bigh unne løstele Spel
Te Brudh epo Trejugersdalwwen.

Den Snehker han klawwed sæ nød saa hans Kihst.
„Hwem ska no betaahl mæ aa ta en?"
— „De skal A", saah Mowns, „de soer aa blyw den sihst!
„Te rehle A døer, A vil ha en."

„Den war ett saa mød slem", saah Kjen Muotes, „hwisfommensti de ejjes æ sann."

„Da æ den hæhr sann", saah han Jens Jensen, ham e Hueskræhmer — J kinne ham wal — han wa kommen ind a e Daer i de samm Golaw. — Han bowwer ejjes en fi Miil hær øster po; men nær han drawwer om i Bøjeren, aa tigger Huefer, aa de blywwe faa sille faa ham aa kom hjem, saa legger han sæ gjahn ind te e Skwolmæjsters.

*) En gammel Bøndedans.

— Noddeda, saa sat han sæ nier aa gaa sæ te aa faatæl, lissom A no sæjer eb ætte ham:

Den Gaang te A stu føhst Gaang aa Sessionen, da wanted mi Faaer knap aa nap fihr Oer i trej Snehs. Saa fulles han aa mi Muer ab op i Prejstgoeren mæ en Brik Smør aa en mægtig stuer swot Kok. Præstmadammen beholdt baade Smørret aa Kokken; men Præjsten, de war elles en dejlig Mand, aa møj gue mod fatte Folk, men han wil alliwel ett gjø mi Faar æller, end han war, aa faa maat A spring Sældaat — Rytter stul A sej. Jes Piesen slap bæjr, for han fik en Resevt po no Avetheker sager te aa smøhr hans Øwn i, aa saa fik di søen en rø Hantiering, hwægang han kam o Sessionen; men de kaast aa hans Faaer en Halhunnerdaalers seddel.

Stuelen wa slem; A sta suæ te, Løgtenanten ku ærre Jens Røg. De war en villele Kaael te aa faastoe hans Exesis; men nærensti han søh: „Kael! Du rider som en Agurk!" saa wa han ett naabe.

De war i Kriggens Ti. Dengaang A kam ud aa Skuelen, kam A ind te Reggimentet; wo Skadron loe i Enkelsyer, men saasnaaer A kam, massiered vi ind a Meklenborre. Die lo Franskmannen; de wa no bette geswint Kaahl. Di bottred po, de gik som Kjepper i Hjywl; men A ku ett faastoe Ant end „Futter!" De betyer saa møj som „Dællen skal annamm Dæ!" Saa spuhr A wo Rikmejster — for han ku praaht mæ dem — hwa de wa di søh: „Di sier", sø han, „di vil dragge den røde Kjole af Jer, aa gi Jer en blaa isteden". Men de bløw indda Løwn.

Den føhst Gaang wi kam sammen, da war A aa Ras Rast a wo Bøj Blænkere. Vi kam te en bette kun Skow; dæ kam trej a di hæ smo Kaahl imødh mæ wos. „Hwem dær!" sø A. „Kitlava!" sø di. „Feldtrow!" sø A. „Sakternommedjø!" sø di. „De æ missen Løwn!" sø A; „bedd J ett bæjr Feldtrovet, saa skal J følle mæj te Skadronen!" Men saa drow den jenn hans Savl, aa rej lih po mi Kammeraat. A tøkkes relle not han kalt wos Engle; men Skam slaa ham, han mint ett mæ et, for han ga Rasmus et Slaw, te han fil ow Hæjsten. „Hwa!" sø A, „slaaer Do Ras Rast, saa skal Dællen regie Dæ!" aa mæ de samm hoeg A ham øwer hans Nakk, te han buhst en Bagkorre. Da di anne Tow soe de, saa begynt di aa futter aa sakter, aa rent in po mæ, som di vil rien ha trojn mæ nier. Men A søh: „Snak Dansk, J tydsk Hunn!" aa saa slow A den jen øwr hans høwr Arm, aa den aahn øwr hans venstre, aa saa taw A dem te Faang, aa før dem te Skadronen. Men Rikmejsteren ba den bitte Mand ta sæ, no wa vi uløkkele, faa de wa Fransmænd. Sihn lært han wos, vi stu sej: „Dragoon dannoa". De faastodd di, saa vist di vi wa Danskere.

Jengaang indtow vi en Stad, der hed Rasseborre. Guj bewaars, hwo de gik te! Dæ wa en Wagtmejster ve fiahr Skadron, han had wo mæj faa Stralsund, begaang di slow Grøw Steel ihjel: han had undlywet manne Minnester i Kri. Han sø, te de Slaw ve Rasseborre, wa de grommeste Slaw, te han had wot i; men de ve Lybek war inno grommer, faa diæ maatt di haall et i ni Daw aa kyer ud ow di Døe — de wa retten stræng faa di sølle Bæster. Men ve Rasseborre — som A stu fotæll — war et saa møj ænkele aa si, hudden de gik te. A soe en fransk Sældaat, han gik mæ et bette Baaen po hans Bangenet. „Do er et Skaaen!" sø A. „Pihv mæ laang Rør!" sø han. „Do ska ha Fannen!" sø A. „A haa sjæl betal mi Pihv, A kjowt baadde Pihv aa Rør aa Mondbed a Ras Rask, degaang vi loe i Isfehow." Men saa kam der en grusfelig Hovven Fransmænd, aa di rovt osse „Pihv mæ laang Rør!" saa tint A, de æ de bæjst, Do rier di Vej, om Do vil behaall di Pihv.

Degaang vi saa kom te Hamborre igen, saa vil vi ett længer dæ ve Fransmannen. Da vi sø Faavaal te ham, da græd Prins Ekmøll som et Baaen, saa han vil ett ha wor aa mæ wos. „Faawal!" sø vi. „Adiø!" sø di, „adiø Rævaa Har!" „Kys wos hiæ!" sø vi. Saa begynt di igjen mæ dje Pivsnak. „Ja piiv J no i wo . . ." sø vi, aa saa rej vi te Baanhøwd. Die kam Kosakkeren om wos. Di vil prik ætte wos mæ dje Pigkjepper. Den føhst, A soe, tint A war en Kræhmer; men da han kam nærer, ku A wal sie, te de sku dær en Kriskaael. „Do er en sue Kaael te aa rih," sø A te ham: „A trower missin Do sidder owenø di Madpues." „Dowre!" sø han. „Ve Do ha Dowr?" sø A, „ja dessom Løgtnan see, hudden Do sedder mæ din Knæer, saa vil han nok gi Dæ Dowr; ka hænse Do fik Tewand aasse." Men saa stak han mæ i mi høwer Laar. „Do æ sue nære!" sø A, aa saa heg A hans Kjep mit øwer, aa ham sjæl bag ætter. „Do lu ha woer fræ mæ!" sø A. Diæ war aasse en fransk Genneraal fulle mæ wos. Di kalt ham Lallemand. De war en Wowhals. Han haad en bette vø Lue po, den swinged han aalti mæj, aa saa rovt han lisfaa høwt som han kunn: „Brave Dannoa! A æ laang! A æ laang!" men de war ett sann, saa han wakun en bette stumpet Kaael; men mødde wa han.

Sihn drew vi te en Bøj, di kalt Sesej; diæ wa saa manne Finner, te den jen ku ett spøt saa den aahn; men vi ragt dem indda tesih, aa kam walhollne in te Rensborre. Po Vejen kam der en Fransmand rennen, aa sprang op po Hajsten bag ve mæ: „Bæk Per Missiong!" sø han. „A hedder ett Pejr, A hedder Jens," sø A, „it heller vil A go væk for Dæ; men ve Do bæ stekkele, saa mo do ri mæj." Saa vil han hat Akkevit. „Ve Do ha Brænviin?" sø A, „de ka Do fo!" aa saa ga A ham ow mi Flask. Da han had drokken, begynt han aasse aa snak om mi lonng Pihvrør. „Hwissommensti Do ett holler Flav," sø A, „saa skal A kyll Dæ nier ow Hejsten." Men saa ba han om en mild Pardon, aa sihn bløw han rolle.

De wa de sihst Slaw, A war i; aa degaang A sku te aa sedde ow Hæjsten, haad A møst mi Maandbed te mi Pihv, aa A haar alle sit et sihn.

(Fortsættes.)